Arch Gébrielle

ÁLOMSZILÁNK

GALAMBEMBER

Publio

Álomszilánk

Galambember

Arch Gébrielle

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Galambember

Álmodoztam sötét szobámban, szárny nélküli hercegről.

Tán milyen színűek a szemei? Melyet rám vet édesen.

Göndör fürtös- e? Mely barna, akár a gesztenye?

És fülei? Manóul hall- e? Mellyel a kimondatlan szavakat is érti.

Teste legyen délceg, mint a koros bükk.

Amint álmodozom, már nem álom volt. Odalép az ágyamhoz, gyengéden megérinti arcom. Letérdel a padlóra, s szájon csókol. Ajkai puhák, szenvedélytől melegek.

Félek!

Szemem kinyitni nem merem. Nem tudom miért! Tán szörnyet várok.

Bátorításként gondolok, még egy szelíd

csókra.

A fiú hallván kérésemet, teljesíti. Óvatosan kinyitom szememet. S megpillantom a csókosztót.

Amint felemelem karomat, hogy megérintsem, tizenkét galambbá változott és kirepültek a kitárt ablakon.

Azóta nem láttam. De arca olyan mélyen beleégett szemembe, hogy mikor lehunyom őket, tisztán látom magam előtt.

Néma leszek, néma vagyok,
Nem létezem… belehalok!

Fázom… Pedig Nyár van…
Félek… Kint világos az ég…
Mosolygok… De oly szomorú mindent…
Mesélj… Mesélj mesét… S látni fogom mikor ér véget…

Kirabol a király

Sötét volt odakint, csak a Hold kerek teste világított. Ott álltam előtte és csodáltam tágra nyílt szemekkel.

Lentről hatalmas csattanás szaladt fel az emeletre. Követte egy sikoly. Torkomban dobogott a szívem. Nem tudtam mit tegyek, így hát bebújtam az asztal alá.

- Te nézd meg azt a szobát! Én megnézem ezt! - hangzott az utasítás.

„Ne! Ott a nővérem alszik!”

Nem sokra mentem gondolataimmal egy védtelen asztal alatt. De az ijedelem folytatódott. Nyikorogva kattant a kilincs zárja. Arcomat elöntötte az izzadtság. A sötét alak ott állt ágyamnál és fürkészte ott vagyok- e? De csalódnia kellett. Visszament az ajtóhoz, felkapcsolta a lámpát és alaposan

körbe nézett.

Az asztal lapja rést rejtett. Azon keresztül figyeltem. Arca nem volt elrejtve. Borostás volt, gömbölyded pofival, és gyönyörű zöld szemekkel. Tetszett, de tolvajbanda, és megvédeni sem tudom magam. Mi van akkor, ha megöl?

Lekapcsolta a lámpát kinyitotta az ajtót aztán becsukta. Én kimásztam odúmból és kulcsra zártam, hogy ne tudjon visszajönni, de furfangos volt. Nem ment ki, hanem ott állt az ablakkal szemben és mereven bámult rám. Még kiáltani sem volt merszem. Gondolkozás nélkül villanyt kapcsoltam és jó alaposan szemügyre vettük egymást.

Közeledett és lekapcsolta a lámpát. Kivette a zár kulcsát és maga mögé ejtette. Felém nyúlt, de kitértem. Nem elég jól. Megragadta pizsamámat és visszahúzott. Neki szorított a falnak. Sikerült arcon ütnöm, attól meghátrált, megtapostam lábát, és bokán rúgtam. Hangosan nyögött fel.

- Minden rendben? - szólt a vadabb hang.

- Aha! Csak átestem a széken.

- A lány?

- Leütöttem!

- De miért zártad be az ajtót?

- Menekülni próbált.

- Aha! Értem! Siess!

- Mi van a nővéremmel? - egy vonalzót nyomtam a nyakához. Ettől egy kicsit megszeppent.

- Mi van a lánnyal?

- Megkötöztem és bezártam!

Kétségbeesésemet érezte és észrevette.

- De nem ölted meg?

- Pénzéhes vagyok, nem bolond. Kutass

tovább, és tíz perc múlva találkozunk a kocsinál.

- Megértettem! - leszaladt a lépcsőn én meg leengedtem a vonalzót.

- Köszönöm!

- Nincs mit!

- És most mit kezd velem? Engem is kirabol, megkötöz és bezár?

- Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs, mit tegyek!

- Ha nem rabol ki, nem hívok rendőrt. De ha többiek kiszabadulnak habozás nélkül emelik meg a kagylót.

- Akkor most mi legyen?

- Ablak?

- Remek ötlet!

- Viszlát!

- Remélem! - azzal a lendülettel lemászott a

tűzlétrán. Vártam egy kicsit. Aztán felkapcsoltam a villanyt, megkerestem a kulcsot, kinyitottam az ajtót és átrohantam nővéremhez. A kulcs passzolt a zárba. Eloldoztam.

- Minden rendben?

- Igen!

- Akkor jó! Megyek anyuhoz.

- Megyek veled!

Lerohantunk a lépcsőn. Édesanyánkat a fürdőbe, édesapánkat a hálóba zárta be.

- Hívok rendőrt! - visszamentem a szobámba és kitekintettem az ablakon. Az autó már nem volt ott. De másnap reggel az ellopott tárgyakat a kerítés mellett találtuk meg.

Hazudtam! Azt mondtam, hogy sötét volt és nem tudtam megnézni az arcát. De az óta minden éjjelen róla álmodom, és abban reménykedek, hogy még egyszer betör.

Ha elfogsz egy őz gidát, és

bezárod egy kicsiny ketrecbe,